

- τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
 οὐχ ἢδ' ἀνάσσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
 οὐχ ἢδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
 καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ,
 αὐτὴ δὲ δούλη, γραῦς, ἀπαις, ἐπὶ χθονὶ
 κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα. 500
- φεῦ, φεῦ· γέρων μὲν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
 εἶη, πρὶν αἰσχροῦ περιπεσεῖν τύχη τινί.
 ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
 πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
- ΕΚ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔᾶς 505
 κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;
 ΤΑΛ. Ταλθύβιος ἦκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
 Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.
- ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἄρα, κάμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
 δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις. 510
 σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἠγοῦ μοι, γέρον.
 ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψης, γύναι,
 ἦκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
 δισσοί τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεῶς Ἀχαιϊκός.

501. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρηζον citat Hermias Scholiis in Platonem apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἔτος, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἔχρηζον ἂν θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memoriæ uterque. Vertit Ennius apud Nonium v. *Evenat. Senex sum, utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam.*

505. ἔᾶς Valckenær. pro ἔᾶ ex

Flor. ad Phœniss. 368. improbante ibi Brunckio. Sed sic et Cott. Quod olim negligebam, nunc reposui. Est autem constructio Homericæ Il. κ. 82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος; MSS. enim optimi cum Eustathio οὗτος pro οὗτω habent.

508. Nihil mutandum. Paullo tamen rarior utriusque pronominis ellipsis.

513. μεταστείχων omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl.

μεταστελῶν.

E